

Geest. Tul. 2ta 1854.

K513/810.

Edeles Franzbácsi!

Kialts restseg, ardis lellüsmerec, merteljött a' levélirás rettenetes napja. Elmoní,
hatná rólam az Érsaiás profeta mirot még senki nem élt a' földre.
De artal még is vigasztalom magamat, hogy e' levélből három is ki-
telhetné, annál fogva van éarpóttás a' Eimen szolgálatot robotolást.
Ne hidje egyébbiránt hogy én a' verselet robotnal tartom, sőt
ellenérőleg folyvást fő-ambition, minel letleges jeliül, verseimet
go-et kiadni elkerítem. Megjelennel pedig két példányban, a' Geest
Rektor betüivel, egész vástonban. Természetesen egyil példány,
Körösnel van szánya, s épen azért is ol e' papíron, hogy ar, mint
verseim beendő alapját bemutassam. Lebbvolna jegy nélkül, de...
honi soit qui mal y pense!

Idm a' verselekre tulsoz is van. Megrogótt köhögésem, melyet
Köröcön is hallatam, savanyus viz curára szorítot, ar pedig hat hé-

ti vacatióra, minél fogva ez idén sem Prüfung sem utazás. Ha hec,
 sicaba találok esni, birtan számolhat egy gyönyörű határ-dalra.
 Egjil versemel Eulón darabban lüldöm, mert duplex libelli dos est
 y nem lehet tudni, a festőnczöt bámulja-e inkább az ember, vagy
 a költőt?

Áldja meg az isten!

szerező-könyvtárosa
 Tizsa Domoloff

194.

Vesperine

Ha meleg nyárbán
 Várva fenyárbán
 A nap leszáll,
 Bántón araszke
 A biborra festve
 Az ég aljáll,
 A kájszél vendéll
 Pékelir vendéll
 — Sa lombalól
 A fülmile sról:
 — Szarom a beret,
 Sellen

Sellen reményem
 A csillagok fényem
 Brúsan keserget,
 Hull le a harmat,
 Az én könnyem hull
 Cseppjeitől annal
 A méző vidul.
 De a hő könny-ár
 Sorvasítja lépem
 Ki nem költül már,
 Hju reményem.

97. Gl'ala óda
(Bezejáresül letűstárat veseimhez).

Nem irigylel immár senkit! Anagyisten
Mégada a sorcot mélynek párja nincsen.

Mert bár porlelonyja állotta dessemet
Arórol hajnalban pürörte kellemet.

Hogy-mi a több ember rideg borkadással

Méggen a halálnal, és a szent vallással

Sem tudéleg hibet, bíralmat szereni,

S'ketledit, siron túl elni fog vagy veseni?

En aggodás nélküli, élvezvén csalamát

Már halhatlanságnal erőtem malasztját.

Hogy még földön élve, halhatatlan legyek,

Alással szent neve, költőnek teremtet.

És a költő elött megemelés is, a hi

Vetés harcmekön a hirt nevet tergeti

Oh mily köspévé lesz. Ez új Heraklides

Gyökelné innape néper korává lesz

Nemavág hirdeti a hol tere effárt

Exrel holttestéből épít emlélközt,

Igy nyer hirt. De hirt gyors, hamar elvész

Ha csak fel nem fogja egy lantot verőket.

Mire az utókor egészen utat vessen

S'Homér verse mellett felede ikerhess,

De oly hirt még soha nem teremtet isen

A hi egy költőnek híreben segítsen.

Költőnek teremtet, nevet bürgönalton

Nem irigylel immár senkit é világon!

—

Tekintetes Arany János úrnak
 a m. iródalom tanáránál
Prosházán ad
N. Kőrös